

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA LUBELSKIEGO

Lublin, dnia 31 lipca 2020 r.

Poz. 4044

Sygn. akt II SA/Lu 189/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2018 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie

w składzie następującym:

Przewodniczący	Sędzia WSA Joanna Cylc-Malec
Sędziowie	Sędzia WSA Jadwiga Pastusiak
	Sędzia NSA Maria Wieczorek-Zalewska (sprawozdawca)
Protokolant	Sekretarz sądowy Marzena Okoń

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 12 lipca 2018 r.

sprawy ze skargi J. Cz.

na uchwałę Sejmiku Województwa Lubelskiego

z dnia 27 marca 2015 r. nr VI/88/2015

w przedmiocie podziału województwa lubelskiego na obwody łowieckie

- I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części ustanawiającej obwody łowieckie nr 180 i 197 na nieruchomościach położonych w miejscowości Łubki i Łubki Szlachta stanowiące własność J. Cz. o numerach ewidencyjnych 498, 461/2, 619, 622, 623, 624, 798.
- II. Zasądza od Sejmiku Województwa Lubelskiego na rzecz J. Cz. kwotę 797 (siedemset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.

Uzasadnienie

J. Cz. wniosła do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie skargę na uchwałę Sejmiku Województwa Lubelskiego nr VI/88/2015 z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie podziału województwa na obwody łowieckie (Dz. Urz. Woj. Lub. z 2015 r, poz. 1566 ze zm.) domagając się stwierdzenia jej nieważności w części ustanawiającej obwody łowieckie nr 180 i nr 197 na nieruchomościach położonych w miejscowości Łubki i Łubki Szlachta, stanowiących własność skarżącej nr ewid. 498, nr KW (...) oraz nr ewid. 461/2, 619, 622, 623, 624, 798 nr (...).

Skarżąca zarzuciła podjęcie uchwały w zaskarżonej części z naruszeniem art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 459 ze zm.), dalej jako „k.c.” w zw. z art. 21 ust. 1 oraz

art. 64 ust. 1 w zw. z art. 64 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r., nr 78, poz. 483). Wskazała, że w wyroku z dnia 10 lipca 2014 r., w sprawie P 19/13, Trybunał Konstytucyjny uznał, że art. 27 ust. 1 w zw. z art. 26 ustawy z dnia 13 października 1995 r. - Prawo łowieckie (obecnie tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 2168 ze zm.), dalej jako „ustawa”, który stanowił podstawę podjęcia zaskarżonej uchwały, jest niezgodny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, w konsekwencji przepis ten utracił moc i nie może być stosowany przez sądy i inne organy poczynając od daty jego uchwalenia (zob. wyroki w sprawach sygn. akt II SA/Ld 398/16, II SA/Ol 1132/16, II SA/GI 85/16, II SA/Go 710/16).

W uzasadnieniu skarżąca przytoczyła fragmenty powyższego wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Wyjaśniła ponadto, że wniesienie skargi do Sądu poprzedziła dokonaniem w dniu 21 grudnia 2017 r. wezwaniem do usunięcia naruszenia prawa zgodnie z art. 90 ust. 1 ustawy o samorządzie województwa w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 czerwca 2017 r.

Podniosła, że posiada interes prawny do zaskarżenia spornej uchwały jako właścicielka nieruchomości włączonych mocą tej uchwały do obwodu łowieckiego nr 180 i 197.

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik Sejmiku Województwa Lubelskiego wniósł o umorzenie postępowania w związku z uwzględnieniem na podstawie art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, z późn. zm.) skargi w całości i stwierdzeniem nieważności uchwały w zaskarżonej części.

Organ mając na uwadze wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego podjął uchwałę Nr XXXVI 11/510/2018 z dnia 29 stycznia 2018 r. stwierdzając, że zaskarżona uchwała nie spełnia standardów konstytucyjnych; wskazał na liczne wyroki sądów administracyjnych wydane w analogicznych sprawach, stwierdzające nieważność zaskarżonych uchwał sejmików w sprawie podziału województw na obwody łowieckie.

Zdaniem organu, możliwe było uwzględnienie skargi w trybie autokontroli, choć kwestia dopuszczalności stwierdzenia nieważności własnej uchwały przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego w trybie przewidzianym w art. 54 § 3 p.p.s.a. jest kontrowersyjna.

Uwzględnienie skargi nie mogło natomiast polegać na uchyleniu zaskarżonej uchwały, gdyż autokontrola powinna doprowadzić do takiego stanu prawnego, jaki zostałby ukształtowany przez wyrok sądu, który uwzględniając skargę na akt prawa miejscowego stwierdza jego nieważność na podstawie art. 147 § 1 w związku z art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. Uchylenie uchwały eliminuje ją ze skutkiem od daty uchylenia (ex nunc), natomiast stwierdzenie nieważności wywołuje skutki ex tunc, co oznacza, że uchwałę należy traktować tak, jakby nigdy nie została podjęta. W związku z tym konieczne było stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały, a nie jej uchylenie. Organ podniósł ponadto, że uchwała stwierdzająca nieważność aktu prawa miejscowego podjęta w trybie autokontroli na podstawie art. 54 § 3 p.p.s.a. również jest aktem prawa miejscowego. Podlega zatem ogłoszeniu na zasadach ogólnych przewidzianych w art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 20 lipca 2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów (Dz. U. z 2017 r. poz. 1523).

W związku zatem z podjęciem w trybie autokontroli uchwały z dnia 29 stycznia 2017 r., organ obecnie wniósł o umorzenie postępowania, wyjaśnił jednocześnie, że legalność tej uchwały będzie podlegać ocenie organu nadzoru i ewentualnie sądu administracyjnego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie zważył, co następuje:

W myśl przepisu art. 147 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r., poz. 1302), dalej jako „p.p.s.a.”, Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególnie wyłącza stwierdzenie ich nieważności.

Za istotne naruszenie prawa, będące podstawą do stwierdzenia nieważności aktu rozumienie się takiego rodzaju naruszenie prawa, które prowadzi do skutków, które nie mogą być tolerowane w państwie prawa. Stwierdzenie nieważności uchwały może nastąpić tylko wtedy, gdy uchwała będąca aktem prawa miejscowego pozostaje w wyraźnej sprzeczności z przepisem prawnym, co jest oczywiste i bezpośrednie oraz wynika wprost z treści tego przepisu.

W piśmiennictwie wskazuje się, iż taki charakter mogą mieć naruszenia prawa ustrojowego, prawa materialnego oraz przepisów regulujących procedury podejmowania uchwał (por. M. Stahl, Z. Kmiecik, Akty nadzoru nad działalnością samorządu terytorialnego w świetle orzecznictwa NSA i poglądów doktryny, Samorząd Terytorialny 2001 r., nr 1-2, s. 101-102). Skarga jest zasadna.

Dotyczy ona bowiem uchwały Sejmiku Województwa Lubelskiego wydanej na podstawie przepisu art. 27 ust. 1 w zw. z art. 26 p.1., który „przez to, że upoważnia do objęcia nieruchomości reżimem obwodu łowieckiego, nie zapewniając odpowiednich prawnych środków ochrony praw właściciela tej nieruchomości” został uznany przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r., sygn. akt P 19/13 za „niezgodny z art. 64 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”.

Wyrok Trybunału został wydany w związku z pytaniem prawnym Naczelnego Sądu Administracyjnego, czy przepisy art. 26 i art. 27 ust. 1 p.1. w zakresie, w jakim dopuszczają utworzenie obwodu łowieckiego obejmującego nieruchomości prywatną wbrew woli właściciela nieruchomości, są zgodne z art. 64 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 3 i art. 31 ust. 3 Konstytucji przez to, że wprowadzają nieproporcjonalne ograniczenie prawa własności, oraz z art. 64 ust. 3 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji przez to, że naruszają istotę prawa własności.

Przepis art. 26 p.1. stanowił, że „w skład obwodów łowieckich nie wchodzi:

- 1) parki narodowe i rezerwy przyrody, z wyjątkiem rezerwatów lub ich części, w których na obszarach wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych nie zabroniono wykonywania polowania;
- 2) tereny w granicach administracyjnych miast; jeżeli jednak granice te obejmują większe obszary leśne lub rolne, z obszarów tych może być utworzony obwód łowiecki lub mogą być one włączone do innych obwodów łowieckich;
- 3) tereny zajęte przez miejscowości niezaliczane do miast, w granicach obejmujących zabudowania mieszkalne i gospodarcze z podwórzami, placami i ulicami oraz drogami wewnątrz tych miejscowości;
- 4) budowle, zakłady i urzędnia, tereny przeznaczone na cele społeczne, kultu religijnego, przemysłowe, handlowe, składowe, transportowe i inne cele gospodarcze oraz obiekty o charakterze zabytkowym i specjalnym, w granicach ich ogrodzeń”.

Z kolei przepis art. 27 ust. 1 p.1. przewidywał, że „podziału na obwody łowieckie oraz zmiany granic tych obwodów dokonuje w obrębie województwa właściwy sejmik województwa, w drodze uchwały, po zasięgnięciu opinii właściwego dyrektora regionalnej dyrekcji Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe i Polskiego Związku Łowieckiego, a także właściwej izby rolniczej”.

Trybunał wskazał przede wszystkim na brak szczególnych środków prawnych pozwalających właścicielom nieruchomości na wyłączenie nieruchomości stanowiących przedmiot ich własności spod reżimu obwodu łowieckiego. Podstawowym zaś skutkiem prawnym objęcia danej nieruchomości granicami obwodu łowieckiego jest obowiązek prowadzenia na jej terenie gospodarki łowieckiej przez podmiot nie będący jej właścicielem. Trybunał zwrócił uwagę, że jedną z form ingerencji w prawo własności związaną z objęciem nieruchomości granicami obwodu łowieckiego jest przyznanie dzierżawcom i zarządcom obwodów łowieckich prawa do wyznaczania i oznakowywania zakazem wstępu obszarów stanowiących ostoję zwierzyny oraz do wnoszenia urządzeń związanych z prowadzeniem gospodarki łowieckiej (art. 12 p.1.). Na dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich został nałożony również obowiązek dokarmiania zwierzyny, w szczególności wtedy, gdy w istotny sposób może to wpłynąć na zmniejszenie szkód wyrządzanych przez zwierzynę w uprawach i płodach rolnych oraz w gospodarce leśnej (art. 13 p.1.). Trybunał stwierdził, że realizacja tego obowiązku może wiązać się z naruszeniem prawa własności nieruchomości, gdyż ustawodawca nie uzależnił dopuszczalności dokonywania czynności związanych z dokarmianiem zwierzyny od uzyskania uprzedniej zgody właściciela. Dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich są uprawnieni do naruszania prawa do korzystania z nieruchomości w celu realizacji obowiązku wyznaczonego przez normę wyrażoną w art. 13 p.1. Jednocześnie po stronie właścicieli powstaje obowiązek znoszenia działań polegających na prowadzeniu gospodarki łowieckiej przez dzierżawców lub zarządców oraz obowiązek znoszenia wykonywania polowania przez uprawnione podmioty. W ocenie Trybunału w związku z objęciem nieruchomości granicami obwodu łowieckiego na właścicieli (posiadaczy i zarządców) gruntów zostały nałożone również obowiązki czynne (obowiązki działania) związane z prowadzeniem gospodarki łowieckiej. Jeden z takich obowiązków wprowadza norma wyrażona w art. 14 p.1. Stanowi ona, że dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich oraz właściciele, posiadacze i zarządcy gruntów są obowiązani zawiadomić właściwy

organ Inspekcji Weterynaryjnej (verba legis Państwowej Inspekcji Weterynaryjnej) lub urząd gminy albo najbliższy zakład leczniczy dla zwierząt o dostrzeżonych objawach chorób zwierząt żyjących wolno. Kolejnym obowiązkiem czynnym właścicieli (posiadaczy i zarządców) nieruchomości rolnych i leśnych włączonych do obwodu łowieckiego jest współdziałanie z dzierżawcami i zarządcami w zabezpieczeniu gruntów przed szkodami łowieckimi. Trybunał zauważył, że mimo nakładanych obowiązków właściciel nieruchomości nie może złożyć sprzeciwu wobec włączenia przedmiotu jego własności do obwodu łowieckiego, zarówno na etapie stanowienia uchwały przez sejmik województwa, jak i po jej wejściu w życie. Właścicielowi nie przysługują także żadne instrumenty prawne umożliwiające wyłączenie jedynie niektórych ograniczeń, wprowadzonych w związku z objęciem jego nieruchomości granicami obwodu łowieckiego, w szczególności nie może on stanowczo sprzeciwić się wykonywaniu na swoim gruncie polowania przez uprawnione do tego osoby trzecie. Trybunał stwierdził również, że brak jakichkolwiek prawnych form udziału właścicieli nieruchomości w procesie tworzenia obwodów łowieckich, obejmujących te nieruchomości oraz brak instrumentów prawnych umożliwiających właścicielom wyłączenie ich nieruchomości spod reżimu obwodu łowieckiego lub wyłączenie poszczególnych ograniczeń, jakie przewiduje prawo łowieckie, niezależnie od powodu, jakim uzasadniają to żądanie (ekonomiczny, światopoglądowy itp.), nie jest konieczny dla zapewnienia należytego poziomu ochrony środowiska, w szczególności zaś ochrony zwierzyny. W jego ocenie swoistego automatyzmu przyjętego unormowania nie uzasadnia również to, że prawidłowe prowadzenie gospodarki łowieckiej wymaga zapewnienia ciągłości powierzchni obwodów łowieckich. Wprawdzie ochrona środowiska stanowi jedną z wartości uzasadniających ograniczenie konstytucyjnych praw i wolności (art. 31 ust. 3 Konstytucji), jednak ograniczenia te powinny mieć charakter proporcjonalny do innych wartości konstytucyjnie chronionych, tu: wyrażonej w art. 21 ust. 1 Konstytucji ochrony prawa własności. W ocenie Trybunału, analiza rozwiązań przyjętych w prawie łowieckim oraz w innych aktach przewidujących objęcie nieruchomości specjalnym reżimem administracyjnoprawnym dowodzi, że wykonywanie przez uprawnione podmioty zadań publicznych, a także prowadzenie gospodarki łowieckiej, jest możliwe przy zapewnieniu właścicielom nieruchomości bardziej skutecznych środków ochrony.

Nie ulega zatem wątpliwości, że stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisu art. 26 i art. 27 ust. 1 p.1, na podstawie którego została podjęta zaskarżona uchwała, stanowi podstawę do stwierdzenia jej nieważności. Zgodnie bowiem z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądu, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonym w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Odmiennej oceny nie uzasadnia wydanie uchwały w czasie biegu osiemnastomiesięcznego okresu odroczenia utraty mocy obowiązującej wspomnianego przepisu. W wyroku z dnia 3 grudnia 2014r. (II OSK 2310/14, także w wyrokach z 3 grudnia 2014r. II OSK 2311/14 i 24 listopada 2016r. II OSK 375/15 i podane tam orzecznictwo opubl. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych) Naczelny Sąd Administracyjny odnosząc się do problematyki wpływu odroczenia mocy obowiązującej norm prawnych uznanych przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z ustawą zasadniczą na rozpoznawanie spraw, wrócił uwagę na konieczność odczytywania tej instytucji w świetle konieczności maksymalnego zagwarantowania przestrzegania Konstytucji, praw jednostki, autonomii orzeczniczej sądów i ekonomii procesowej. Naczelny Sąd Administracyjny zwrócił uwagę, że akt normatywny uchylony (w całości lub w części) na skutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, niezależnie od odroczenia utraty jego mocy obowiązującej, traci cechę domniemania konstytucyjności. Wzruszenie tego domniemania następuje już z momentem ogłoszenia wyroku Trybunału na sali rozpraw (wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 27 kwietnia 2005 r. sygn. akt P 1/05, OTK-A z 2005 r., nr 4, poz. 42; z dnia 13 marca 2007r. sygn. akt K 8/07, OTK-A z 2007 r., nr 3, poz. 26; z dnia 11 maja 2007 r. sygn. akt K 2/07, OTK-A z 2007 r., nr 5, poz. 48). Z tą też chwilą nie ma już żadnych wątpliwości, że taki akt nie spełnia standardów konstytucyjnych. Ponadto na skutek orzeczenia o niekonstytucyjności aktu normatywnego następuje zmiana stanu prawnego (por. wyrok z dnia 23 stycznia 2007 r. sygn. akt III PK 96/06, OSNP z 2008 r., nr 5- 6, poz. 61). Sąd zwrócił ponadto uwagę, że brak jest także podstaw, aby kończyć postępowanie na podstawie "chwilowo" konstytucyjnych przepisów, a następnie wznowiać zakończone w ten sposób postępowania. Takie działanie sądów byłoby dysfunkcyjne. W ocenie sądu odsyłanie w niektórych kategoriach spraw na drogę wznowienia postępowania byłoby sprzeczne z regułami demokratycznego państwa prawnego, urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej z uwagi na konieczność ochrony innych wartości konstytucyjnych. Sąd podkreślił, że sądy, dokonując wyboru odpowiedniego środka procesowego, zobowiązane są brać pod uwagę przedmiot regulacji objętej niekonstytucyjnym przepisem, przyczyny naruszenia i znaczenie wartości konstytucyjnych naruszonych takim

przepisem, powody, dla których Trybunał odroczył termin utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu, a także okoliczności rozpoznawanej przez sąd sprawy i konsekwencje stosowania lub odmowy zastosowania konstytucyjnego przepisu. Wskazując przyczyny uznania za niezgodne z Konstytucją RP przepisów art. 27 ust. 1 w zw. z art. 26 p.l., a także przyczyny odroczenia utraty przez nich mocy, wskazane w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego, Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że brak jakichkolwiek mechanizmów prawnych umożliwiających właścicielom nieruchomości wyrażenia woli w przedmiocie włączenia ich gruntów do obwodów łowieckich i w konsekwencji nałożenia na nich określonych obowiązków, stanowi nieproporcjonalne naruszenie gwarantowanego konstytucyjnie i konwencyjnie prawa własności. W konsekwencji, pomimo przesunięcia w czasie o 18 miesięcy utraty mocy obowiązującej wspomnianych przepisów, Naczelny Sąd Administracyjny za uzasadnioną uznał odmowę ich zastosowania jako niekonstytucyjnych wobec wprowadzenia nieproporcjonalnych ograniczeń prawa własności. Pogląd ten w całości podziela także sąd w rozpoznawanej sprawie. Zaznaczyć należy, że sądy orzekają na podstawie procedur, w obrębie których toczy się postępowanie i z wykorzystaniem instrumentów będących do ich dyspozycji oraz przysługujących im kompetencji. Sąd powinien zatem uwzględniać istniejący stan niekonstytucyjności w postępowaniach nie zakończonych prawomocnym rozstrzygnięciem (M. Safjan, Skutki prawne orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, PiP 2003, z. 3, s. 15-16). W uchwale składu siedmiu sędziów NSA z dnia 7 grudnia 2009 r., (I OPS 9/09 opubl. w CBOSA) potwierdzono, iż Naczelny Sąd Administracyjny powinien uwzględnić wyrok Trybunału Konstytucyjnego orzekający o niezgodności z Konstytucją aktu normatywnego na podstawie którego wydane zostało zaskarżone orzeczenie, nie będąc w takich okolicznościach związanym treścią art.183 § 1 p.p.s.a. Nie może budzić wątpliwości, że obowiązek ten dotyczy także wojewódzkiego sądu administracyjnego, który nie będąc związanym zarzutami i wnioskami skargi, przy dokonywaniu kontroli legalności zaskarżonego aktu wyroki Trybunału, których skutkiem jest utrata mocy obowiązującej norm uznanych za niekonstytucyjne, powinien uwzględnić z urzędu.

Skarżąca domagała się stwierdzenia zaskarżonej uchwały w części dotyczącej jej nieruchomości, a zatem mając na uwadze przytoczony wyrok TK należało stwierdzić nieważność spornej uchwały w zaskarżonej części.

Jednocześnie wskazać należy, że stwierdzeniu nieważności nie stało na przeszkodzie to, że organ – Sejmik Województwa Lubelskiego podjął w trybie autokontroli tj. na podstawie art. 54 § 2 p.p.s.a. uchwałę stwierdzającą nieważność zaskarżonej uchwały.

Sąd w składzie niniejszym podziela prezentowany w orzecznictwie sądowoadministracyjnym pogląd o niedopuszczalności stwierdzenia nieważności uchwał własnych przez rady gminy (i analogicznie rady sejmików wojewódzkich). Przypisanie bowiem organowi gminy kompetencji do stwierdzenia nieważności własnych uchwał prowadziłoby do tego, że organ samorządu gminnego zastępowałby sąd administracyjny w wykonywaniu jego kompetencji jurysdykcyjnej orzekania w przedmiocie nieważności lub niezgodności z prawem zaskarżanych uchwał. (zob. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 13 lipca 2016 r., II SA/Go 405/16; zdanie odrębne s. NSA M. Masternak- Kubiak do wyroku NSA z dnia 18 listopada 2014 r., II OSK 2377/14; wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 30 marca 2016 r., III SA/Wr 81/16; wyrok WSA w Gliwicach z dnia 2 kwietnia 2014 r., I SA/Gl 18/14; wyrok WSA w Łodzi z dnia 5 marca 2013 r., II SA/Łd 1069/12).

Mając powyższe na uwadze Sąd - na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. - stwierdził nieważność zaskarżonej uchwały w zakresie obwodów łowieckich nr 180 i nr 197 w części obejmującej nieruchomość skarżącej nr ewid. 498, położonej w miejscowości Łubki i Łubki Szlachta. O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 1 p.p.s.a. Obejmują one zwrot uiszczanego wpisu od skargi w kwocie 300 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika skarżącej (480 zł) i opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Na oryginale właściwe podpisy; za zgodność z oryginałem.